

Ved første Øjekast kunde det se ud, som om der i det anførte var Grund nok til at arbejde for Kvindens Uddannelse til selvstændigt, Erhverv; men — ser man nøjere til, ville disse Grunde vise sig at være utilstrækkelige. Kvindens Uddannelse blev da ikke Maalet, men et Middel, hvorved man søger at naa et andet Maal, det nemlig at formindske Fattigdommen og den dermed følgende Nød. Men dette Maal kunde maaske naas ad andre Veje. Idealet bør man aldrig svigte, og var det ønskeligt, at alle Kvinder fik deres Livsgerning »inden for Hjemmets Døre«, da burde der selvfølgelig arbejdes hen imod dette.

Men Kvindesagens Forkæmpere have et Maal, som gaar forud for det her omtalte, nemlig: »Kvindens personlige Udvikling«. — Ethvert Barn har af Naturen modtaget en uvurderlig Skat i sin Naturs Ejendommelighed, og i de forskellige Evner og Kræfter ligger Spiren til Barnets Lykke. Der er Evnen til at elske og til at tro, Evnen til at udrette noget, og hvor disse Evner finde en harmonisk Udvikling, der dannes en Personlighed. Mennesket bliver i Stand til at fylde sin Plads i Samfundet, hvilket dog vist er een af de vigtigste Betingelser for, at Menneskets Lykke kan blive af Varighed. Om den Gerning, man faar at udføre, er stor eller lille, derpaa ligger der i Grunden mindre Vægt, kun at Mennesket faar Lov at leve i Overensstemmelse med sit personlige Krav. — Nu kan det vel undertiden have sine Vanskeligheder med at udfinde, hvad Barnet bedst egner sig til. Et kærligt, agtpaagivende Øje vil dog sikkert under Barnets Opvækst kunne opdage, om det egner sig bedst til at udføre et Aandens eller et Haandens Arbejde, om det f. Eks. i sidste Tilfælde helst vil sidde stille og bruge Fingrene, eller om det føler Trang til at komme ud og prøve Kræfterne. Til disse og lignende Tilbøjeligheder tror jeg, man burde tage mere Hensyn, end det hidtil har været Tilfældet.

Man vil finde de forskelligste Evner og Tilbøjeligheder saa vel hos Pigebørn som hos Drengene. — Medens den ene lille Pige idelig maa drives fra Bogen og ud i Køkkenet, saa maa den anden maaske med Magt føres fra Køkkenet ind til Sytøjet, medens en tredje maaske benytter enhver Lejlighed til at smutte ud i Haven eller i Værkstedet. Det er muligt, at en meget stor Del Kvinder bedst egner sig til at blive ved Husgerningen, lad dem saa endelig blive ved den! Det vilde være et stort Fejlgreb, om man af Iver for at fremme Kvindesagen, vilde arbejde paa at faa saa mange Kvinder som muligt bort fra det huslige Arbejde og ind paa det, man kalder Mændenes Arbejdsmark, uden Hensyn til, om de egentlig havde deres Plads der eller ej. Men — de faa eller mange, der slet ikke have Lyst til at sy eller lave Mad, skal man da fritage dem derfor? Det tror jeg ikke, lige saa lidt som man fritager noget Barn for at lære at læse, skrive eller regne, om man end paa Forhaand ved, at de aldrig ville blive